

Arrest

nr. 126 775 van 7 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 19 februari 2010 een asielaanvraag in waarbij zij verklaarden op 18 februari 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 april 2010 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten met nrs. 46 274 en 46 275 van 13 juli 2010 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 september 2010 de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 8 december 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 10 januari 2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 juni 2011 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 13 september 2011 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad.

1.9. Verzoekers dienden, via een op 1 oktober 2011 gedateerd schrijven, een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. Bij arresten met nrs. 72 169 en 72 170 van 20 december 2011 weigerde ook de Raad verzoekers nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.11. Op 3 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.

1.12. Verzoekers dienden, via een op 10 januari 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 december 2013 de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.14. Op 12 februari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 18 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden gezien regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het is aan verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat betrokkenen sinds 18.02.2010 in België zouden verblijven; de integratie van betrokkenen zeker duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die zij gedurende hun verblijf alhier ontwikkeld zouden hebben; betrokkenen namelijk vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk zouden hebben gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk geprofileerd zouden hebben en hierbij niet onopgemerkt zouden gebleven zijn; deze integratie van betrokkenen zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld; vooreerst zij zich maar al te goed bewust zouden zijn van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat zij minstens één der landstalen zo snel mogelijk zouden dienen aan te leren; betrokkenen lessen Nederlands en een cursus maatschappelijke oriëntatie zouden hebben gevolgd en zouden volgen; deze inspanningen zouden aantonen dat betrokkenen zich op doorgedreven wijze zouden hebben geïntegreerd in onze Belgische samenleving; betrokkenen over uitstekende kwalificaties en dito talenkennis zouden beschikken om aan onze economie hun steentje bij te dragen; gelet op de inspanningen die reeds zouden geleverd zijn door betrokkenen zowel op linguïstisch, sociaal als economisch gebied, er niet aan zou kunnen getwijfeld worden dat betrokkenen zouden kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en dat van hun gezin; betrokkenen zouden wensen in te stappen in het legale arbeidscircuit; op sociaal vlak betrokkenen zich steeds op intensieve wijze zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hun zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkenen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen; juist door hun intense omgang met Belgen en hun uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, hun vrienden en kennissen betrokkenen dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; betrokkenen bij de Belgische bevolking zouden overkomen als zeer goede persoonlijkheden die een diepe indruk zouden nalaten waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkenen op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven; er namelijk aan de integratie van betrokkenen geenszins zou kunnen getwijfeld worden en het onomstotelijk zou vaststaan dat betrokkenen sociale banden met België zouden hebben; het betrokkenen aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken; de geboorte van hun kindje zou aantonen dat betrokkenen alhier hun definitieve toekomst zouden wensen uit te bouwen en betrokkenen gedurende hun verblijf alhier vanzelfsprekend het centrum van hun belangen zouden hebben opgebouwd en betrokkenen ter staving een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie en getuigenverklaringen (onder andere omtrent gevolgde Franse lessen) voorleggen en Dhr. [S.] ter staving een deelcertificaat van de module dd. 14.11.2011 en een attestation de présentation à la formation de Français langue étrangère dd. 22.05.2012 voorlegt en er een verklaring dd. 21.12.2012 van de école Fondamentale Communale wordt toegevoegd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen halen aan dat het voor hun, in dit stadium van integratie, onwenselijk is om terug te moeten keren naar hun ontluchtte geboorteland en dat dit voor hun werkelijk een trauma zou betekenen. Bij hun inschrijving voor asiel verklaarden betrokkenen zelf dat ze in februari 2010 Macedonië zouden hebben verlaten. Dhr. [S.] verbleef dus ruim 28 jaar in Macedonië terwijl Mevr. [S.] ruim 26 jaar in

Macedonië verbleef. Hun verblijf in België, hun integratie en hun opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 19.02.2010, werd afgesloten op 15.07.2010 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 10.01.2011, werd afgesloten op 23.12.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk minder dan vijf maanden voor de eerste asielaanvraag en iets meer dan elf maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is of dat betrokkenen gedurende een bepaalde periode legaal op het grondgebied zouden hebben verbleven, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen onmogelijk zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I. op grond van een ernstig medisch probleem dat zich zou stellen in hoofde van verzoekster, kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis. Bovendien werd hun aanvraag artikel 9ter op 02.12.2013 negatief afgesloten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen voor al die tijd dat zij al in ons land zouden verbleven hebben, op geen enkele wijze in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht en dat zij een blanco strafregister zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.15. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 maart 2014 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers aangetekend ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Une décision de refus du statut de réfugié et de refus de la protection subsidiaire a été rendue par le Conseil du Contentieux des Etrangers en date du 20.12.2011.

(1) L'intéressé(e) se trouve dans le cas prévu à l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers : l'intéressé demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis à l'article 2, en effet, l'intéressé(e) n'est pas en possession d'un passeport valable.

En exécution de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est enjoint à l'intéressé(e) de quitter le territoire dans les 30 (trente) jours.”

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In fine van het verzoekschrift vragen verzoekers om *“de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België ontvankelijk en gegrond te verklaren”*. De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het erop is gericht de Raad in de plaats van het bevoegde bestuur te laten oordelen over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

3.2. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als twee beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing de tweede en derde bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, voert verweerder terecht aan dat enkel het beroep dat is ingesteld tegen de

eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk is en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.3. Gelet op voorgaande vaststelling dient de door verweerder opgeworpen exceptie waarbij wordt ingeroepen dat verzoekers geen belang hebben bij het aanvechten van de tweede en derde bestreden beslissing niet meer te worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de regels van behoorlijk bestuur. Zij betogen tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een sche[n]ding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Dat de aanvraag van verzoekers overeenkomstig artikel 9 bis wel degelijk ontvankelijk is.

Verzoekers zijn niet in de mogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst en het is voor hen dan ook niet mogelijk om hun aanvraag in te dienen via een Belgische diplomatieke post in Macedonië.

In casu is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden.

Dit alles te meer gezien verzoekers uit hun land van herkomst, uit vrees voor hun leven, zijn moeten vluchten en hun leven nog steeds in gevaar is indien zij dienen terug te keren.

Het is immers niet rechtvaardig een kandidaat- vluchteling terug te sturen naar het land van herkomst dat hij ontvlucht is om er bij de Belgische diplomatieke post de verblijfsvergunning af te halen, zolang niet definitief bewezen is dat de vrees voor vervolging ongegrond is.

De Belgische overheid heeft verzoekers steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet, na jaren van verblijf, simpelweg kan beweerd worden dat verzoekers wist of moest weten dat zij vroeg of laat het land zouden moeten verlaten.

Tevens is het zo dat de banden die verzoekers in de jaren hebben opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Terugkeren naar hun land van herkomst zou een zeer groot risico inhouden voor verzoekers. Derhalve zijn zij genooddaakt hun aanvraag in België in te dienen.

Verzoekers zijn zeer getraumatiseerd door de feiten die zij meegemaakt hebben in hun land van herkomst en hebben suïcide neigingen en depressieaanvallen bij de gedachte dat zij zouden dienen terug te keren voor de aanvraag van hun regularisatie.

Volgens het CGVS hebben verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Zelfs al zou dit het geval zijn, hetgeen verzoekers betwiste[n], dan nog houdt dit geen[s]zins in dat de elementen waarop verzoekers hun asielaanvraag hebben gebaseerd geen schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geen[s]zins beweerd worden dat de problemen van verzoekers reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van de asielaanvraag.

Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit de elementen van hun asielaanvraag blijkt duidelijk dat verzoekers in gevaar zijn bij hun terugkeer naar Macedonië.

Artikel 8 EVRM beschermt daarenboven onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Verzoekers hebben het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Uit de stukken die bijgebracht worden blijkt duidelijk dat verzoekers zich geïntegreerd hebben in de Belgische samenleving en dat zij hier een vrienden- en kennissenkring he[bben] opgebouwd.

Tevens is het zo dat de banden die verzoekers in de jaren hebben opgebouwd in België zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Van verzoekers eisen zich terug naar hun land van herkomst te begeven om aldaar huidig verzoek in te dienen is totaal onredelijk, temeer gezien zij zijn moeten vluchten uit vrees voor hun leven hetgeen duidelijk blijkt uit de stukken die bijgebracht werden in het kader van de asielaanvraag.

Verzoekers zijn van oordeel dat het geheel van de hierboven uiteengezette feiten en hieronder nog te vermelden elementen, ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de machtiging in België wordt aangevraagd.

Verzoekers hun centrum van belangen ligt inmiddels hier in België nu zijn hun leven opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekers willen zo snel mogelijk werken vanaf het ogenblik dat dit wordt toegelaten.

Verzoekers hebben dan ook alhier hun leven opgebouwd en zijn op dit ogenblik in de onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag in te dienen.

Verzoekers hebben tevens ernstige medische problemen waardoor zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Macedonië.

Er kan van verzoekers nu niet verwacht worden dat zij hun familie in de steek laten en dienen terug te keren naar Macedonië om aldaar de aanvraag te doen, temeer daar er hier in België nog steeds een procedure lopende is.

Ook gaan de kinderen van verzoekers naar school en zitten zij midden in het lopende schooljaar.

Tegenpartij stelt dat deze redenen onvoldoende zijn om buitengewone omstandigheden uit te maken. Dit is al te simplistische en de aanvraag van verzoekers dient op zijn minst ontvankelijk verklaard te worden aangezien verzoekers onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers zijn hiertoe om de boven aangehaalde redenen niet in staat en hebben hiervoor de financiële middelen niet.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Tegenpartij weigert gewoon het dossier van verzoekers te onderzoeken door simpelweg te stellen dat de aanvraag maar in Macedonië dient te gebeuren.

Indien men de argumentatie volgt van tegenpartij is er geen enkel vluchteling die zijn aanvraag in België kan doen.

Verzoekers vragen zich dan ook af of dit geen willekeur inhoud aangezien men de aanvraag van verzoekers niet eens wenst te onderzoeken. Verzoekers vragen zich af hoeveel personen er daadwerkelijk terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag tot regularisatie in te dienen. De huidige regularisatie procedure heeft dan veel weg van willekeur. Indien men de juiste mensen kent of de nodige politieke invloed laat uitoefenen dan kan de regularisatie in sommige gevallen wel.

Verzoekers zijn van oordeel dat hun aanvraag vergezeld was van de nodige bewijsstukken die voldoende duidelijk aantonen dat verzoekers hun aanvraag niet kunnen indienen in hun land van herkomst.

Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag 9 bis was dan ook wel degelijk voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden. Op dit ogenblik was immers de aanvraag 9 ter nog lopende.

Omtrent de vrees voor hun leven kan verwezen naar de asielaanvraag van verzoekers en de stukken die daar werden bijgebracht. Verzoekers zijn van oordeel dat deze elementen wel degelijk aantonen dat zij een vrees voor hun leven hebben die onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM vallen.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 12.02.2014 van de Dienst Vreemdelingen is dan ook genomen met machtoverschrijding.

Deze rede[ne]ring van tegenpartij is niet correct en op het ogenblik van de aanvraag was aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan, zodat de aanvraag op zijn minst diende onderzocht te worden.

De motivering van tegenpartij is juridisch niet correct.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

De bijgebrachte documenten en elementen houden wel degelijk buitengewone omstandigheden in waardoor de aanvraag in België mocht ingediend worden.

Tevens wordt er geen enkele motivatie ontwikkeld omtrent de aanvraag tot medische regularisatie die nog steeds lopende is en zeker was op het ogenblik dat de aanvraag 9 bis werd ingediend zodat op dat ogenblik voldaan was aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De voorziene motivering is ook pertinent en draagkrachtig. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, in ieder geval is bereikt.

De formele motiveringsplicht houdt, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, daarnaast niet in dat in een beslissing die een antwoord vormt op een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nog toelichtingen dienen te worden verstrekt omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van dezelfde wet waarover eerder reeds een beslissing werd genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Aangezien de eerste bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en artikel 52 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op beslissingen die worden genomen door de commissaris-generaal kan geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld.

4.1.2.3. In de mate dat verzoekers de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stellen voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot

een verblijf te worden gemachtigd indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers geven te kennen niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder de door hen aangebrachte gegevens heeft beoordeeld.

Allereerst betogen verzoekers dat zij niet kunnen terugkeren naar Macedonië om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post omdat zij uit dat land dienden te vluchten, hun leven er in gevaar is en zij er dreigen te worden onderworpen aan door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) verboden behandelingen. Verweerder heeft er evenwel op gewezen dat verzoekers reeds aanvragen indienden met het oog op de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, dat deze aanvragen door de commissaris-generaal werden afgewezen en dat de Raad eveneens tot het besluit kwam dat vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers diende te worden geweigerd. Verweerder heeft tevens opgemerkt dat verzoekers in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd geen nieuwe gegevens aanbrachten en dat zij hun verklaringen niet staafden, zodat hun bewering dat zij niet kunnen terugkeren naar Macedonië niet kan worden weerhouden als een omstandigheid die hen zou verhinderen om een verblijfsmachtiging aan te vragen volgens het reguliere systeem. Deze vaststellingen vinden steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en het is niet kennelijk onredelijk om verzoekers' betoog dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van de problemen die zij hebben in dit land niet te weerhouden als een buitengewone omstandigheid wanneer door de commissaris-generaal reeds werd vastgesteld dat hun relaas geen aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Waar verzoekers nog betogen dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 van het EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het dus niet volstaat vast te stellen dat werd geoordeeld dat zij niet kunnen worden erkend als vluchteling, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal ook heeft vastgesteld dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wat gelet op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat ook werd vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij

in hun land van herkomst dreigen te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoekers stellen dat niet definitief vaststaat dat hun vrees voor vervolging ongegrond is, doch verliezen hierbij uit het oog dat zij de bewijslast dragen en dat correct werd vastgesteld dat zij op dit punt in gebreke bleven en zij geen nieuwe – dus nog niet eerder door de commissaris-generaal onderzochte – bewijsstukken aanbrachten.

In tweede instantie zetten verzoekers uiteen dat zij getraumatiseerd zijn, suïcideneigingen en depressie-aanvallen hebben. Zij hebben evenwel in hun aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd nagelaten om hun voorgehouden psychische problemen uitdrukkelijk als een buitengewone omstandigheid aan te voeren. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat verweerder hun gezondheidssituatie die zij zelf niet voldoende belangrijk achtten om expliciet in hun aanvraag te vermelden als een buitengewone omstandigheid had dienen te beschouwen. Verweerder heeft er daarenboven op gewezen dat de afzonderlijke aanvraag die zij indienden om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd – waarbij wat verzoeker betreft daarenboven geen gezondheidsproblemen werden aangehaald – reeds als ongegrond werd afgewezen. Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoekers niet kunnen voorhouden dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te weigeren om een medische problematiek als een buitengewone omstandigheid te weerhouden wanneer door een controlearts reeds werd vastgesteld dat deze problematiek een vreemdeling niet verhindert om te reizen en wanneer tevens reeds werd aangetoond dat een behandeling voor deze problematiek beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling. Het gegeven dat verzoekers een beroep instelden tegen de beslissing waarbij hun aanvraag om, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Een bestuurlijke beslissing wordt immers steeds geacht in overeenstemming met de wet te zijn genomen en een beroep tegen een beslissing waarbij een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging als ongegrond wordt afgewezen heeft geen schorsende werking. Verweerder vermocht op het ogenblik dat hij de eerste bestreden beslissing nam ook rekening te houden met de op dat ogenblik bestaande administratieve toestand van verzoekers. Verzoekers' opmerking dat hun aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd nog niet was behandeld op het ogenblik van het indienen van hun aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging te verkrijgen is in casu dan ook niet dienend.

Verzoekers benadrukken daarnaast ook dat verweerder het gegeven dat zij reeds enige tijd in België verblijven, dat zij een vrienden- en kennissenkring in het Rijk hebben opgebouwd, dat zij werkbereid zijn en dat zij een sociaal en economisch welzijn hebben geweigerd te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij laten verstaan niet akkoord te gaan met deze zienswijze, doch tonen hiermee niet aan dat verweerder hun situatie verkeerd heeft beoordeeld. De stelling van verweerder is daarenboven in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers verliezen tevens uit het oog dat zij geenszins aantoonde dat zij in België banden opbouwden die dusdanig hecht zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en dat hun gezins- of familieleven in het gedrang zou komen wanneer zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf aan te vragen. Zij maakten in hun machtigingsaanvraag ook geen melding van het feit dat zij het gegeven dat hun kinderen in België naar school gaan of dat zij financiële problemen hebben – wat trouwens moeilijk verenigbaar is met hun bewering dat zij een sociaal en economisch welzijn hebben bereikt – als een buitengewone omstandigheid zagen. Verweerder hoefde hieromtrent dan ook geen nadere toelichting te verstrekken in de eerste bestreden beslissing. Verzoekers blijven trouwens in gebreke te duiden waarom zij menen dat de schoolse loopbaan van hun kinderen een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken. Er blijkt immers niet dat iets hen verhindert om tijdens de schoolvakanties een verblijfsmachtiging aan te vragen en zij bewijzen ook niet dat er in Macedonië geen scholen zijn waar hun kinderen onderwijs kunnen volgen. De Raad benadrukt in dit verband dat het niet volstaat wat gegevens op te sommen. Verzoekers behoren een duidelijke argumentatie op te bouwen die de mogelijkheid biedt om te begrijpen waarom zij van mening zijn dat bepaalde feitelijke omstandigheden ertoe kunnen leiden dat zij niet bij machte zijn om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post

voor de aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging en zij moeten hun beweringen tevens met stukken staven.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of enige vorm van machtsoverschrijding blijkt derhalve niet.

4.1.2.4. Daar uit de aan de Raad voorgelegde stukken en de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder al de elementen die verzoekers als buitengewone omstandigheden aanvoerden in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd bij het nemen van deze beslissing heeft betrokken kan slechts worden geconstateerd dat hun betoog dat verweerder weigert hun dossier te onderzoeken feitelijke grondslag mist.

De loutere bewering van verzoekers dat wanneer men de juiste mensen kent en de nodige politieke invloed laat gelden er toch een “regularisatie” kan worden doorgevoerd en er dus sprake is van willekeur leidt niet tot het besluit dat verweerder in voorliggende zaak niet correct en overeenkomstig de wet heeft gehandeld.

Een schending van enig beginsel van behoorlijk bestuur wordt derhalve niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Hun betoog luidt als volgt:

“Verzoekers kregen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekers bij hun terugkeer het slachtoffer zullen worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Er kan derhalve geenszins beweerd worden dat de problemen van verzoekers reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in kader van de bescherming van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève en uit nieuwe feiten, daterend van na de vlucht van verzoekers, blijkt te meer dat verzoekers in gevaar zijn bij terugkeer naar Macedonië.

Door hun land te ontvluchten hebben verzoekers zich eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekers terug te sturen naar hun land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij het slachtoffer zullen zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekers vrezen zoals hoger aangetoond terecht voor hun leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekers.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekers.”

4.2.2.1. In zoverre verzoekers' grief in hun tweede middel niet gericht is tegen de eerste bestreden beslissing is deze niet dienstig.

Daarnaast moet worden herhaald dat door de commissaris-generaal en de Raad reeds werd vastgesteld dat verzoekers niet aantoonde dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en dat zij geen nieuwe gegevens aanbrachten waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij wel een dergelijk reëel risico lopen. Een arts oordeelde tevens dat verzoekers niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijven. De eerste bestreden beslissing op zich verplicht verzoekers daarenboven niet om terug te keren naar hun land van herkomst, doch houdt enkel een weigering in van hun aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd op basis van de vaststelling dat zij geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hebben aangetoond.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

4.2.2.2. Het artikel 14 van het EVRM, dat verzoekende partijen ook geschonden achten, luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden welke in dit Verdrag zijn vermeld, is verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder hen het genot van enig recht dat in het EVRM is vermeld ontzegt of dat hij door het nemen van de eerste bestreden beslissing een in voormeld verdrag vermelde vrijheid miskent, laat staan dat zij aannemelijk maken dat hij hierbij discriminerend tewerk zou gaan, zodat niet kan worden besloten dat artikel 14 van het EVRM is geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Zij stellen het volgende:

“Het is duidelijk dat verzoekers bij hun terugkeer niet in veiligheid zullen zijn.

De vrees voor hun leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekers terug zouden keren naar hun land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekers is geenszins gewaarborgd in hun land van herkomst, temeer vermits zij hun land van herkomst verlaten hebben en zij zullen blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekers hebben geen inkomen en hebben geen plaats om te verblijven in Macedonië.

Indien zij gedwongen zouden worden om terug naar Macedonië te gaan, hebben zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en zijn zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Voor verzoekers is het quasi onmogelijk om in hun land van herkomst een familieleven te leiden.

Verzoekers hebben inmiddels een band opgebouwd hier in België en hebben zich geïntegreerd in de maatschappij en hebben hiervoor de nodige inspanningen geleverd zoals duidelijk blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Tevens he[bben] verzoekers het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

De stukken die werden bijgebracht in het kader van de aanvraag tot machtiging laten er geen twijfel over bestaan dat verzoekers in België een groot netwerk van relaties en vriendschappen he[bben] opgebouwd. Vele Belgen zijn ontegensprekelijk van oordeel dat verzoekers in België moeten kunnen blijven.

Tevens is het zo dat de banden die verzoekers in de jaren hebben opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Verzoekers zijn sedert 2010 in België.

Indien verzoekers zouden moeten teruggaan naar hun land van herkomst zou dit onrechtvaardig zijn en een humanitair onrecht uitmaken.

Het is op grond van de regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid rekening houdt met de gevolgen van de regel dat de aanvraag moet gebeuren in het land van herkomst.

Het is voor verzoekers onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst, temeer gezien zij reeds meer dan 4 jaar in België zijn

Verzoekers zijn van oordeel dat het geheel van de hierboven uiteengezette en hieronder nog te vermelden elementen ontegensprekelijk buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat de machtiging in België wordt aangevraagd.”

4.3.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM stelt de Raad opnieuw vast dat de eerste bestreden beslissing verzoekers strikt genomen niet verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekers brengen voorts geen enkel stuk aan dat hun betoog dat hun vrijheid en veiligheid in Macedonië in gevaar zijn kan ondersteunen.

In deze omstandigheden kunnen zij niet worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder de bepalingen van artikel 5 van het EVRM heeft geschonden door het nemen van de eerste bestreden beslissing.

4.3.2.2. Ook een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel wordt door verzoekers namelijk niet bewezen dat de banden die zij hebben opgebouwd met personen die in België verblijven voldoende hecht zijn om onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling te vallen. Er blijkt ook niet dat de banden die verzoekers in België opbouwden teloor zullen gaan indien zij België dienen te verlaten. Zij kunnen immers gebruik maken van de moderne communicatietechnieken om deze relaties te onderhouden. De eerste bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat het verzoekers onmogelijk wordt gemaakt om naar België af te reizen. Zij dienen wel, conform de in de Vreemdelingenwet opgenomen regels, een verblijfsmachtiging aan te vragen wanneer zij langer dan drie maanden in het Rijk wensen te verblijven. Verzoekers stellen geïntegreerd te zijn en reeds vier jaar in België te verblijven, doch gaan voorbij aan het feit dat zij nooit werden toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat zij het grootste deel van hun leven in Macedonië doorbrachten, zodat hun integratie in dat land als belangrijker mag worden beschouwd dan hun integratie in België. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat zij hun leven in Macedonië niet kunnen verderzetten. Verzoekers stellen weliswaar dat zij actueel in hun land van herkomst geen verblijfplaats of bron van inkomsten hebben, maar tonen niet aan dat zij niet in staat zijn om middels een tewerkstelling in hun land van herkomst in een inkomen te voorzien, dat zij niet kunnen terugvallen op een sociaal-zekerheidssysteem, dat zij geen beroep kunnen doen op een aantal van de talrijke familieleden in Macedonië of dat de uitgebreide vrienden- en kennissenkring waarnaar zij verwijzen hen niet tijdelijk financieel kan bijstaan. Verzoekers lijken ook te vergeten dat zij in België heden evenmin een inkomen uit een tewerkstelling hebben, dat zij niet over een eigen woning in het Rijk beschikken en dat artikel 8 van het EVRM een Staat niet de verplichting oplegt om alle minvermogene vreemdelingen op zijn grondgebied op te vangen. Er blijkt dan ook geenszins dat de eerste bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging vormt in hun privé-, gezins- of familiaal leven of dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiend, positieve verplichting zou rusten om hen tot een verblijf in het Rijk toe te laten of te machtigen.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK